

Завращаніе въ отечеството.

Колкото повече ся приближавахмы до Българіѣхъ толкозь повече азъ ставахъ нетърпѣливъ да видѣхъ милото си и прѣкрасно отечество отъ което толкозь години отсѣтствувахъ. — А въ часътъ когато вече зехмы да распознаваме зеленытъ горы на Българіѣхъ, и когато пристигнахмы до бръговетъ на Дунавъ, азъ бѣхъ пѣленъ съ радость и веселіе. Гледаніето на родното мѣсто, на милото ми мѣсто, дѣто много сладко отъ дѣтинството ми въспоминанія испълнявахъ сърцето ми, правяше мя нетърпѣливъ да излѣзъ на пристанището: азъ желаяхъ да ся ввѣрля въ Дунавъ и плувешкомъ да излѣзъ и да ся завтекъ къмъ къщитъ на любезнытъ си родители, да ги видѣхъ, да ся ввѣрля въ обятіята имъ, да ги цѣлунъ, и най-послѣ да ся намѣрихъ между сродницытъ и пріятелитъ си.

А когато видѣхъ хубавото небе на Българіѣхъ, когато подыхахъ сладкыйтъ, чистый и благоуханный въздухъ на отечеството си, помислихъ си че ся родихъ изново. Най прѣкрасното мѣсто на свѣтътъ не ми е бывало толкозь пріятно колкото родното ми мѣсто, защото тамъ бѣхъ родителитъ ми, братята и сестрытъ ми, сродницитъ и пріятелитъ на домочадіето ми и на дѣтинскытъ ми години. Хубавото врѣме, хубавыйтъ климатъ и хыляды други пріятны напомневанія раждахъ въ сърцето ми най хубавытъ за отечеството ми чувства, които не можъ да ви ги исприкажъ, но само това ви казвамъ че по-голъмъ радость не съмъ почувствувалъ въ сърцето си прѣзъ всякый си животъ, отъ колкото когато сѣхъ завърнхъ въ отечеството си. О любезно и сладчайше мое отечество! Азъ всякога ще тя обычамъ!

Възможно е щото отечеството на нѣкои челоуѣцы да не бѣде толкозь хубаво и прѣкрасно, както е нашето, но отечеството всякога е като бащина къща, въ коѣто ся вращамы съ радость и благодареніе; защото тамъ намирамы онѣзи които обычамы, и онѣзи които ны обычатъ.

Дѣца! не забравяйте отечеството си!